

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
pol leta 4 " — "
četrtek 2 " 20 "

Pa pošti:

za vse leto 10 g. — k,
pol leta 5 " — "
četrtek 2 " 20 "

Vredniti in opraviti je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

SLOVENSKI NAROD.

Oznani:

Za navadno tristočno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " 2krat,
4 " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisk je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Najzadnji program.

II.

Jedno nesrečnega najzadnjega programa je od strani naroda poklonovanje dednemu cesarju, od strani cesarja pa prisega in potrjenje „deželni pravice.“ Ali je po dobrem premislu ali po slabi stilizaciji postala ta zastarela ceremonija tista obljubljena dežela, v katero naj se Slovenci čim prej tem bolje napotijo, tega bi si za zdaj ne upali razsojati; dovolj temu, da kolikor smo ono razjasnili v „Tgp.“ obračali in ogledovali, vedno se nam je ona ceremonija kazala, vedno se nam je v oči rinil odstavek: „Za „opuščenje“ Slovenije se bo stavljal ta pogoj, da se v treh deželah Štirski, Kranjski in Koroški zopet obnovi poklonovanje dednemu vladarju, ker v teh deželah raztreseni Slovenci le v tem poklonovanju in pa v zaprsegi z njim zvezano, ter v potrjenju „deželni pravice“ vidijo pravo poročstvo za to, da se bode spoštovalo avtonomno stanje posameznih dežel in njih prebivalcev.“ Če bi hoteli tudi zatreti vedno ponavljajoče se vprašanje, kje naj si poročstvo svojega obstanka iščejo oni Slovenci, kateri niso tako srečni, da bi živeli ali na Kranjskem ali na Štirnem ali na Koroškem; če bi tudi zatajili sumnjo, ali se more tako pristrižen program imenovati „slovenski“, vendar poleg vsega tega še zlasti ne moremo umeti, kako da bi kranjski, koroški in štirski Slovenci ravno ta trenotek prišli do potrebe vladarju zagotavljati svojo zvestobo? Ali so jo kedaj tajili ali zanemarjali? Ali se je morebiti ravnokar zadušil krvav slovenski upor, v katerem so bili Slovenci sicer zmagani, a zopet v milost sprejeti, da smejo skesani pred cesarskim prestolom prisegati svojo novo zvestobo?

Niti v Dalmaciji, kjer je dolgo divjala državljanska vojaka, niti tam bi se nam tako prisezanje ne zdelo

na svojem mestu, kajti cesar je sam priznal, da upor ni veljal državi in vladarski hiši, ampak le nedržavniškim postavam, ki so žalile deželne pravice. In negledé na vse zunanje razloge z vsem srcem podpišemo besede, ki jih je k poglavju o „zvestobi“ te dni pisal ogerski publicist Bethlen v svojem tedniku: „Dandenes politika ne pozna niti „prirojene zvestobe,“ niti dobrobrčnosti, ampak samo „koristi.“

„Vsakdo spi, kakor si je postlal. Najbolje služi cesarju, kdor ustvari položje, v katerem se narodom „sans phrases“ dobro godi.“ V najzadnjem programu pa nismo mogli najti poročstva, da bi se slovenskemu narodu zadovoljilo.

Res smo brali, da hode cesar s posebno prisego potrdil „deželne pravice.“ Pri naši presvitli vladarski hiši se narodom sicer ni bati skušenj, ktere je doživel francoski narod gledé slovesne prisage svojega cesarja na francosko ustavo. Vendar mislimo, da slovenski narod ne bo imel dosti razuma za ceremonije pri slovesni prisegi, dokler še ni ob moč prišel narodni rek „Mož — beseda“, dokler se bode še med nami prepevalo: „Beseda dana — vez velja.“ Popolnem smo prepričani, da hode, ako se narodu res kaj koristnega dá, zadostil cesarjev podpis in morebiti dostavek, kakor ga bomo v IV. članu oktobrske diplome: „Ta cesarska diploma naj se takoj shrani v deželnih arhivih naših kraljestev in dežel, o svojem času naj se v avtentičnem tekstu in v deželnih jezikih vpiše. Naši nasledniki naj to diplomu takoj pri nastopu vladanja podpišejo s svojim cesarskim podpisom in naj pošljejo posameznim kraljestvom in deželam prepise, ki naj se zapišejo med deželne postavbe.“

Vendar bi se tudi najslavesnejši prisegi toliko ne ustavljali, ko bi le vedeli, ktere so tiste deželne pra-

vice, ktere se bodo potrdile. Stenografični zapisniki tistega deželnega zbora, v katerem sedita iznajdnika najzadnjega programa, kažejo, da sta ravno ta dva „voditelja“ z vsemi svojimi narodnimi tovariši dokazovala neustavnost februarskega patenta, in pa nesrečo in pogubljivi pomen decemberske ustave — in zadnje čase zopet dr. Dostal v „Juristische Zeitung“ temeljito razpravlja, da je vse protustavno, kar se je zgodilo od oktobrske diplome sem. Ako nočeta ona voditelja pozabiti lastnih dokazov gledé teh neustavnosti, bode jima med deželnimi pravicami ostala komaj pravica, da sme Kranjska imeti orla, Štirska panterja itd. v svojem grbu, in pa pridno rabljena pravica povešavati denarne in krvne davke, ktere bodo pa tudi brez posebnih ceremonij vedeli najti.

O deželni avtonomiji brez zedinjenja smo že čisto govorili. Denes le eno. Ako si avtonomijo tako ali tako Kranjci izposlujejo, bode v zvezi z narodovim zastopanjem pri kroni za nekatere sedanjih mož na Kranjskem nastopila doba minljive slave in mogočnosti; narod pa bode od tega malo zaužil, kajti ako nekranjske Slovence prepusté germanizaciji in poitalijančanju, naj ne pozabijo narodovi prijatelji, da so protislovenske vode v nekranjskih deželah tako naphane, da potopé tudi Kranjsko, kader se razruši jez, ki so do zdaj bili nekranjski Slovenci.

S kratka: Najzadnji program more le podpisati kranjski Slovenec, kteremu je geslo: „Rasti trave ali ne rasti, kader mene ne bo!“

Dopisi.

Iz Ljubljane, 23. aprila. [Izv. dop.] Mislim, da je vse upanje precej zastoj, ktero se je nas bilo po-

Listek.

Kupčija na Hrvaškem.

(Spisal Ferdo Kočvar.)
(Konec.)

Največ se iz Hrvaškega in Slavonije izvažajo žita, in sicer čez leto koruze en milijon vaganov, ječmena blizu dva milijona, rži ravno toliko, pšenice pa le malo, kajti Hrvaška in Slavonija nista pšenični deželi, pridelava se je samo poldrugi milijon vaganov, ki se doma potroši; isto velja o hajdi, ki se samo v Varždinski okolici v obilnejem seje, drugod pa le malokje. Ovsu, prosu in drugega žita pride morebiti pol milijona vaganov v kupčijo. V novejših časih se je razen žita začela tudi moka izvaževati, posebno od kar se je na Hrvaškem in Slavonskem več paromlinov zgradilo. Podzemeljskih sadežev: repe, korenja, krompirja, pa tudi zelja se še za domačo potrebo dovolj ne pridelava, tako da se mnogo tega iz Kranjskega in Štajarskega sem doli vozi. Zmed sadja gre na Hrvaškem, in posebno na Slavonskem v prvo vrsto sliva (češplja). Iz sliv se kuha tako zvana slivovica, ki ima v kupčijskem svetu dober glas. Mnogo sliv se tudi suši, pa več del po dimu smrde, ker še pravih sušilnic manjka. Jako hasnovito bi bilo gledé sušenja sliv narod podučiti. Suhe slive je moči vsak čas lahko spečati, če je lepa roba, za po dimu smrdeče pa nobeden ne mara. Razen sliv pride v kupčijo tudi nekaj orehov. Jabelk se pa iz Štajarskega na tisoče vaganov uvažajo. Veliko se pridelava ogerušičnega semena, ki gre vse v inostrane oljarije.

Lepa kupčija je na Hrvaškem z vinstvom. Od kar so leta 1850. mitnice na meji padle, so hrvaška vina posebno štajarska vina iz kupčije izpodrinila. Kranjski vinokupci, ki so poprej svoje kleti večidel iz štajarskih goric zakladali, gredo zdaj raje na Hrvaško vina kupovat. Tudi v primorske strani in v Italijo se je čuda hrvaškega vina skupčevalo, posebno od kar je v tistih krajih trsna bolezen bendime picle delala. Čez leto se več kot pol milijona veder vina izvovi. Odkar imamo na Hrvaškem železnice, se je tudi kupčija z lesom zelo oživela. Popreje so se samo hrastove dōge posebno preko Senja izvaževale, na leto 4—5 milijonov komadov; od kar pa imamo železnice, izvaževajo se tudi hrastovi bruni. Bruni, ki merijo 80 kubičnih cepelišev, niso nič kaj nenavadnega, pa najdejo se tudi komadi, ki merijo 120 in tudi še več kubičnih cepelišev. Zadnja leta se je posebno na račun italijanske vlade mnogo hrastovih brunov čez Trst izvozilo. Sploh se računa, da gre pol milijona kubičnih sežnjev stavbinega lesa na leto po kupčiji iz dežele. Mehkega lesa (hojevine) je malo na Hrvaškem, zato se ga mnogo iz Štajarskega in Koroškega po Savi in Dravi semkaj splavi, to se razume, da ne za kurjavo, ampak za stavbarje in mizarje. Poleg lesa gre v kupčijo mnogo pepelike (potašeljna).

Bralcu se bo morebiti čudno zdelo, če omenim tudi kupčijo s prnjami (cotami). Ves narod na Hrvaškem in Slavonskem se oblači v prtenino, doma spredeeno in doma stkano, in zato so prnje po Hrvaškem in Slavonskem nabrane vse bele in vse čisto platnene,

kar papirnice visoko cené. V kupčijskem svetu so hrvaške prnje „primissima“ roba, zato pa tudi več del gredo v Angleške in Francoske papirnice, da! celo v Ameriko.

Kupčijske prirodnine iz živalstva so te-le: Konji so posebne lepote v Podravini; Slovenci jih prihajajo radi kupovat. Kranjski prekupeci jih mnogo na Italijansko tirajo. Na leto se jih kakih 6—8 tisoč iz dežele žene. Kar je lepše goveje živine (šteje se je do 700.000 glav), gre skoro vsa na Trst. Slabeje pokupujejo mesarji iz Štajarskega. Kranjcev pride malo po goveda na Hrvaško, tem več pa po prešiče. Svinj se šteje še čez 800.000 komadov, od teh gre gotovo 10. del t. j. 80.000 po kupčiji iz dežele, posebno v gorénje alpinske pokrajine. Da je razen kupčije s živo živino tudi precejšnja kupčija s živinskimi odpadki: surovimi kožami, rogovi, lojem, kostmi, ščetinami, žimo, volno, črevami in enakimi stvarmi, razume se samo po sebi.

Svilorejci svoj pridelek pri pomanjkanju domačih svilopredilnic ves v inostrane predilnice spoprodajo. Na leto gre do 3000 centov surove svile iz dežele.

Razen stvari manje vrednosti, kakor so n. pr. med, vosek, pekmes in enake izvaževa se iz Hrvaškega in Slavonskega: žito, vino, les, konji, goveda, prešiči, slivovica, suhe slive, surove kože, ovčja volna, surova svila, pepelika, skipci (knoper), žveplo iz Radoboja blizu Krapine, moka, loj in prnje.

Uvaževa se na Hrvaško in Slavonsko v prvi vrsti tako zvana kolonijalna roba, in sicer ne samo pōtem Trsta, ampak tudi pōtem Hamburga. Nadalje se uva-

lotilo, ko so poslanci zapustili drž. zbor. Vsaj „srce“ Slovenije živi politično življenje tje v en dan in o gotovem programu naše politike ni duha ne sluha. Narobe: nek v „Slov. Nar.“ večkrat imenovan, nego pohvaljen slov. poslanec je tukaj pred nekoliko dnevi modrijansko misel izgovoril: „Slovenec ni nobenega programa treba; programi ne koristijo nič, pač pa so ovire v političnem delovanju in gibanju.“ Tako je tudi o projektirani konferenci. Isti poslanec je zoper njo, ker „je treba ni.“ — Tako bomo torej enako naprej rili kakor smo, dokler narodna inteligencija ne bo odločneje na noge stopila in diktirala nekterim posameznim, naj svoje muhe podvržejo volji izobražene večine. Vsi narodje imajo nekaj pred očmi, kar hočejo doseči. Vsi narodni voditelji imajo program naroda. Le „Slovenec“ bi program bil ovira! Hajd torej zopet v drž. zbor in sedite tam pa „čakajte.“ — Sloga nekterim velikašem ni po godi. Zlasti taki narodni možje, ki bi posebno vzrok imeli veseli biti, da jih „Narod“ na miru pusti in njih politične grehe pozablja, jim tolsto tele kolje kakor izgubljenim sinovom, — taki možje ne nehajo po javnih lokalih „Mladoslovenec“ zabavljati. Moj bog, kam pridemo! Če ti možje menijo, da je ravno zdaj čas, da se zatre politična kritika pri nas, se motijo. Videli bodo, kako podoba bo ljubljansko slovenstvo zadobilo v štirih letih in koliko bodo opravili z agitacijo proti onim, ki ne tirjajo nego energije.

Od sv. Jurija na Ščavnici, 20. apr. [Izv. dop.]*) Mi smo tukaj na meji prejšnjega ljutomerskega in gornjeradganskega okraja, ki sta zdaj, kakor je znano zedinjena v en političen okraj, kterege politično upraviteljstvo v Ljutomeru stoluje. Da je prejšnja meja med tema okrajema padla, smo jako zadovoljni, ker je zdaj mogoče, kar tudi zelo želimo, da se narodno in politično vzbujeno gibanje ljutomerskega okraja tudi k nam presadi in s časom na nemški meji trden mejnik postavi. Res, da je zdaj meja prosta, vendar od oseb, ki nam ta krat po svojem zvanju zvezo med obema okrajema na prvem mestu predpostavljajo, se ne nadejamo nobenega vspela. Gospoda okrajni glavar Haas in okrajni šolski oglednik Bauer res pogostoma zahajata v našo sredino, ali kar se tiče narodnega blaga, pride ta vselej spraznimi žepi; in težko se je vzdržati sumnje, da ne bi ta dva gospoda skrivaj s tujo robo čez ljutomersko mejo nazaj kontrebandno delala, na kar naše ljutomerske mejaše posebno pozorne storimo. Ker pa to vendar ni vselej varno, zato je naš prevejani okrajni

*) Vselej nam ustrezete.

Vred.

šolski ogledatelj drugo izduhtal, on hoče naše slovenske učitelje s tem blagom obilno obdarovati, zato jih skliče vse poprek v Radgono na posvet, da tam z nemškimi svojimi tovariši kolikor je mogoče tujih slaščin použijejo, a nekaj še seboj na dom pobašejo. Kolika brižnost in očimska skrb! — Kar se pa tiče okrajnega glavarja, gospoda Haasa, pravijo, da se nekako prijetno med nami v prejšnjem gornjeradganskem okraju počuti — mi mu tega ne zavidamo, ker vemo, da ima z ljutomerskimi Slovenci velik križ in težavo, ali dolžni smo mu vendar povedati, da tudi mi ne mislimo vsi tako, kakor postavimo očeslavski župan Jurjovič in še nekateri drugi njegovi tovariši; tudi mi poznamo svoje pravice in naše narodne moče, ki nam jih branijo, med kterimi pa se gospod Haas nikakor ne nahaja. Ena posebnih napak naših uradnikov pa je ta, da, ako jim kje kak nemškutarček ali kaka druga pohlevna duša svojo veliko naklonost pokazuje, že mislijo, da je vse ljudstvo za nje navdušeno; to napako nahajamo pa posebno pri našem gospodu glavarju, kteri si zmirom domišlja, da že na njegov prstni migljaj bo vse ljudstvo za njim stalo, in ako se mu samo poljubi, morajo vse volitve v kteri si bodi zastop po njegovem izpasti. Kolika zmotnja! — Tu ni treba drugega, kakor samo en tabor na naših tleh sklicati, in gospod okrajni glavar Haas bode takoj do spoznanja prišel, da tudi v bivšem gornjeradganskem okraju čvrsti slovenski rod stanuje. Konečno še prosimo ljutomerske narodnjake, da, ker smo slišali, da je gospod Haas kot predsednik okrajnega šolskega svetovalstva v Ljutomeru storjeni predlog, da naj se slovenski kot uradni jezik tega svetovalstva vpelja, ustavil, in da je proti temu bila pritožba vložena, nam razjasnijo, kako se kaj s tem predmetom nahaja, da tudi svet zve, kako se v Ljutomeru papirnatu §. 19 spoštuje.

Is Vučkovio pri Malinedelji, 20. aprila. [Izv. dop.] Pred kratkim se je raznesel glas, da so Malonedeljsčani edini bili, kteri so volili v ljutomersko okrajno zastopništvo nemškutarske kandidate. Ker to ni cela istina, in bi nekteri iz tega znali sklepati, da so se Malonedeljsčanje, kteri so do sedaj znani bili kot izvrstni narodnjaki, nemškutarskega duha navzeli, zdi se mi potrebno to stvar malo pojasniti. Malonedeljski župnik je zares naše volilce k sebi pozval, in jih nagovoril, da so mu obljubili, iz prijateljstva njegove kandidate, namreč gg. Haasa, okrajnega poglavarja, Rožič-a itd. voliti, in volilci se pogovorijo, da se hočejo pri Radoslavskem predstojniku sniti, in potem in corpore v boj iti — za g. župnika proti sloverskemu na-

rodu. Ali osoda ni dovolila, da bi se njih dobro ime tako po nemarnem oskrunilo; volilci iz gornjih krajev se niso predolgo na noge spravili, godemarskima volilcema pa je predolgo bilo čakati, in jo potegneta proti Ljutomeru, kjer se je ravno volilo; ni tedaj tudi njima nič ostalo, nego z vsemi drugimi narodne kandidate voliti. Čez eno uro še le pride zadnja straža, ali okrajno zastopništvo je že izvoljeno bilo, — tedaj enoglasno. Zapeljani volilci se vrnejo, od vseh drugih zasmehovani, nazaj k g. Nemcu na Kamenščaku, k zakotnemu pisacu, in nemškutarskemu zavezniku Nedeljskega župnika, kjer se je menil po povelji g. župnika „protest“ narediti, ali našim volilcem je vse veselje prešlo, ta protest podpisati, in še zdaj leži v arhivu g. Nemca, naš petelin pa bode še tedaj moral dolže peti, predno bodo naši volilci slovenski narod le enkrat zatajili. Volilci pa, kteri od vseh strani jako grenke požirati dobivajo, se sramujejo, in rečejo: „sramoto smo zaslužili, vendar vemo, koga bomo prihodnjič vbogali“, in tudi mi hočemo v čast naših volilcev reči, da so med njimi bili jako pošteni in značajni možje, kteri so že za slovensko reč marsiktero zdatno žrtvo prinesli, ali zapeljani so bili na neodpustljiv način. To pa se nam je zdelo v javno korist poročati, ker naš g. župnik si tudi občinski zastop, šolsko svetovalstvo in povsod, kjer ima kaj vpljiva, dá po svojem voliti, da lahko s tem ravna kakor je njemu všeč. Kakega narodnega duha pa on je, je znano že od Krempeljnovе besede, kjer je dal iz Krempeljnovę groba vence, od narodnih naših deklēt navezane dol zmetati. Volilci pa se naj iz tega učē, koga bodo pri prihodnjih volitvah vbogali, da se ne bo spet pri nas tak greh delal — narodu na škodo, in nam na sramoto.

Is Hrvaškega 21. aprila. [Izv. dop.] Karloško pevsko društvo „Zora“ je naredilo velikonočni ponedeljek izlet v Sisek. Vtorek 19. se je vračalo po železnici čez Zagreb nazaj v Karlovec. Pri tej priložnosti se je navrnilo na en dan v Zagreb. Zagrebsko pevsko društvo „Kolo“ je Zoraše prav pobratimski na kolodvoru pričakalo in sprejelo. Vzajemen pozdrav je bil najsrčnejši. O poludne so imeli združeni Karlovški Zoraši in Zagrebski Kolaši vkupen banket v Maksimiru. Pri banketu je bilo še čez 100 gostov, med njimi mnogo odličnih oseb. Kakor je že navada pri enacih priložnostih, se je tudi tukaj govorilo, popevalo in sviralo, in se ve da tudi pilo in jelo. Vršilo se je vse v najlepšem redu. Ob šestih popoldne se vzdigne vsa družba, da odhajajoče Zoraše na kolodvor spremi. Prišedši na trg Jelačića bana so zaorili pred spome-

ževa vsa železna, jeklena in svinčena roba, in sicer veči del iz Kranjskega, Štajarskega in Koroškega. Gorenjski fužinarji imajo na Hrvaškem in Slavonskem svoje najzvestejše kupce. Nadalje se uvaževajo razne tkanine: platnene, volnene, bombažne in svilene, in sicer skor iz vseh evropskih obrtnijskih dežel.

Tako zvana mala ali ljudska obrtnija na Kranjskem ima svoje najbolje semnje na Hrvaškem. Priden Ribničan naloži doma po'n voz svoje „sühe“ robe; pa gre ž njo po Hrvaškem od sela do sela do Srema. Za pletar mu da „mož“ žita, kolikor ga pletar drži, in tako pride Ribničan poprodavši svojo robo nazaj domu s polnim vozom žita. Kranjskih slavnikov se na tisoče in tisoče na Hrvaškem proda. Črevlarji iz Tržiča, platnarice iz Loke, krtačarji in sitarji iz Begenj, žreb-ljarji iz Železnikov, vsi kupčevajo s svojo robo na Hrvaško.

Kupčija brez vere, brez upanja, brez kredita je denes nemogoča. Časih se je roba vsa le na trd račun i kupovala i prodajala, denes je trd račun v kupčiji le še redka prikazen. Denes tvorničar svoje izdelke trgovcu v razprodajo na drobno za nekoliko časa poveri, ali kakor se pravi — v komisijon dá, tako da trgovec tvorničaru še-le tačas plača, kader robo na drobno med občinstvo spoprodaja. Poleg tega se tvorničar tudi obveže, nerazprodano robo zopet nazaj vzeti. Predno pa tvorničar svojo robo trgovcu v razprodajo poveri, pretehta na tanko vse okolnosti, posebno pa poročstva, ki mu jih politično stanje dotične dežele in pozitivni zakoni za iztirjanje svoje tražbine, če trgovec

razprodavši tvorničarjevo robo, ne bi hotel z lepa plačati, podajajo. Kredit je plaha zverica, on je kakor zajec, najmanja sumnjiva stvarca ga v beg zapodi, in kjer je prepođen, tje se ne vrača rad nazaj. Hrvaški trgovci se tožijo denes, da inostrani tvorničari, nima-joči dosta zaupanja v denašnje politične in pravosodne razmere na Hrvaškem, so začeli v dajanji kredita njim nasproti nekako škrti postajati. Primerilo se je že celo, in sicer v najnovejšem času, da je tvorničar, davši svojo robo na pol leta trgovcu pod kredit, se skujal, pa že po izminotji prvega kvartala od trgovca plačo zahteval, in ker trgovec plačati ni hotel ali ni mogel, je tvorničar sodnim pōtem robo zarubiti dal. Ali so pomiselki inostranih tvorničarjev temeljiti in opravičeni, to spada v politiko, in ne pod črto.

V Zagrebu aprila meseca 1870.

H a r a m b a š a.

(Zgodovinsko-romantičen obraz. Česki spisal Pr. Chocholoušek, poslovenil Podgoričan.)

(Dalje.)

„Krstić!“ — krepko vskrikne torej.
„Brate!“ — oglasi se Krstić z gradbe, a pandurji, ki so Marjanka gnali, ti pandurji ga z vezmi poderó na tla, zaletujó se vá-nj, pljujo vá-nj; vlekó ga po dvorišči — po kamenji in po mlakah: hajduku glava drkne ob kamenje, kder se le zadene ob-enj; vzdigajo ga za lase, a zopet dalje blazné z njim, hukajo pa od same radosti, zato ker mrcvaré psa krščana,

a vendar-le se hudujó, ker hajduk ni s povzdihom ne pokaže svojih bolečin.

Džindafíc-beg in kadi-effendi za triščem hitita trdnjavi naproti, ali nijsta ga dohitela. „Da bi pomnila svoje zajetje, dejal je ta kaurin!“ — omeni kadi-effendi. „Bismillah! nobeden ne uide svoje osodi,“ — hladno pristavi in z Džindafíc-begom vred hlača za drugimi.

V kiosku sta samo Khosrev-aga in Emin-beg pri Fatimi, ki ne uživa še jasne svesti.

Khosrev ima plamenico v roci. Temno strmi v hčer nekoliko časa, napósled pak se ozrē okrog sebe, nekovo lepo cvetico postavi z njenega podstavka na stran, plamenico vtakne na tisto mesto in sede. Fatima svojo krasno roko položi očetu na koleno, a Khosrev jo porine z njega. Zavoj je deva imela natrgan: oče se nagne, do céla pretrga jej ga — in plamenici vés žar sveti Fatimi v obličje, obličje-bledo, kakor polumrtvo, a vendar tako krasno. Trpek nasmeih splava agi Khosrevu po obrazu. Podvpre komolca ob kolenu in brado skrije v dlani. „Tako tedaj se je zvrгла moja kri,“ — začne hudovati se sē zamolklim glasom, „zvrгла se je vsled tega, ker je kaurin vladal moje hčere srce! Kaj naj začnem s teboj, mojega rodu sramota, prorokove vere madež! Oj, eblisa (peklepšček) je stal pri postelji ob tvojem rojstvu, pobegnili so bili džinje (angeli), ko si polegla. Prokleta bodi!“ — zaroti oče svojo hčer. — „A kako je krasna!“ — spregovori po kratkem zamišljenji. „Ne, ne, žal bi mi bilo dati te ulemom, gadje in žabe bi obrale tvoje krasno telo;

nikom Jelačićevim navdušeni Slava! klici. Na strani je pa stal gimnazijalni profesor dr. David Starčević z nekajimi gimnazijalci, ki so se dali od njega nasnubiti, pa začel vmes žvižgati. Že tukaj je skoro prišlo vsled tega surovega proforskega izazivanja do pestnih argumentov ad hominem, da nista dr. Vidrič in odvetnik Gavro Jakopovič žvižgavce na lep način svarila, naj ne delajo zdražbe. Kar se pa tukaj ni zgodilo, zgodilo se je v Ilici. Zoraši in Kolaši se ustavijo namreč za nekoliko časa v Ilici, da pričakajo tiste svoje tovariše, ki so se še v drugih privatnih poslih v mestu mudili, in potem vsi skupaj na kolodvor ido. Famosni dr. Starčević se je drznil, pozabivši na svarila, tudi tukaj s svojo drhalijo žvižgati in psikati. To je bilo svetini pa že preveč. Prišlo je do pesti. Pred pestmi bežeči Starčević je iskal zavetja v enej bližnjih štacun, in da ni dr. Makanec razjarjeno svetino utolažil, zelo dvojim, da bi bil naš doktor svojo srbljivo kožo z lepa odnesel. Nesto njega so plačali celo drugi njegovi prištaši, ki niso svoje kože tako srečno v varno zavetje odnesli, kakor njih vodja. Svetina si je iz njih hrbtov zadovoljščino v polnih pesteh zajemala. Kar so iskali, so našli. — Na kolodvoru je bilo vse črno zbrana ljudstva. Miškatovič in Vončina sta bila z največim navdušenjem sprejeta. Rauchovo policijo je vsa ta demonstracija strašno grizla. Bila je prav ugodna prilika, ko jurist Sporšič stopi na mizo, in plédira blizo takole: Hrvati! Dve leti že molčimo, in molčeče gledamo, kako pri nas neka oseba gospodari. Dosta je molčanja, dosta molčedege gledanja. Denes je priložnost, da po dveh letih prvokrat svojo nezadovoljnost izrečemo. Najprej je, da unijo z Magjari sklopljeno razderemo, pa makar tudi s silo! Pokličimo naše hrabre graničarje na pomoč, oni bodo prišli, kakor so prišli leta 1849., pa naš osvobodili tujega jarma, kakor so nas tačas osvobodili. Za vodjo se ne skrbimo. Naš vodja bo general Grivičič, ki denes prognan iz Avstrije v Švici živi. Grivičič bo naš drugi Jelačić! (Ljudstvo je pri teh besedah se ve da strašno živio! klicalo.) Naš današnji civilni ban — govori nadalje naš Sporšič — ni nič druzega, nego „bedinter“ magjarskega ministra Andrašia! — Beseda bedinter je bila brž ko ne kakor naš lašč za Gjurgovečkega, ki je na čelu pandurske čete na strani stal. Hitro plane naprej, pa zabrani Sporšiču nadalje govoriti. Zares čudež se je godil, da pri tej priči ni prišlo do krvavega skoba. Škoda, si brž ko ne na tem mislijo Magjaroni, da ni bilo priložnosti nekoliko narodnjakov poklati. — Iz Samobora se čuje, da so

tam na velikonočno nedeljo in ponedeljek veliki pretepi med strankama bili, da je blizo trideset ranjenih, Magjaroni so potolčeni. Tudi v Jaski so bile narodne demonstracije. V vsem tem je neki plan. Za kulisami se nekaj godi, pa kaj? Nekdo na skrivnem kolo goni, pa kdo? —

Politični razgled.

„Wien. Ztg.“ razglša cesarjev sklep, vsled katerega se vse kazni in globe in njih nasledki odpustajo za vse dosedanje tiskovne zločine, pregrehe in prestopke. Drugim političnim hudodelcem se ta milost ni podelila. V Pragi so že izpustili zaprte vrednike, od drugih krajev ni še nič slišati.

„Osten“, ki je navadno dobro podučen, piše o sedanjem položaju: „Te dni se vlada mnogo dogovarja z raznimi narodnimi strankami, in med Dunajem, Prago, Brnom in Lvovom se mišljenje prav živalno sem in tje poročuje; dogovori tekó o spravi. Vsem obzirom kljub naj naravnost povemo, da se najplodnejša akcija ravno zdaj, prav ta trenotek razvija, ko hoče nemško-centralistični državno-zborniški proletarijat zopet zgrabiti za zmagovalno trompeto. Ko bi hoteli obširneje govoriti — kar bi lahko storili — res prava panična bojazen bi našim nasprotnikom ude spreletela.“ — Praška „Pol.“ piše, da pride grof Potocki prihodnje dni v Prago in v Brn zaslišavat vodje vseh političnih strank in dostavlja: „Gostoljubna Praga ministrskega predsednika ne bo nerada videla; zlasti mi bomo g. grofu pokazali plodna tla za spravljive poskušnje, ktera je Avstrija do zdaj kar najkazniveje in prav neodpustljivo poškodovala.“ — O Slovencih seveda ne govori živa duša. Čemu tudi? Našim voditeljem ni treba ni programa, ni narodne prihodnosti: oni so z vsem zadovoljni samo — da bodo zopet voljeni!

Najviša sodnija ni dopustila, da bi smel pred njo vrednik „Nar. listy.“ in njegov zagovornik posluževati se českega jezika. Obravnavalo se je vsled pritožbe drž. pravdnika praškega, naj bi se razsodba praških porotnikov v neki tiskovni pravdi izrekla za neveljavno. Tržavnemu pravdniku ni obveljalo. Vedenje najviše sodnije pa je najbolja ilustracija k XIX. čl. drž. osn. pravic. Poštenjeji nemški časniki najviši sodnji njeno vedenje zelo zamirajo.

Mestni zbor Karlovški je razpuščen zaradi njegove tožbe proti Rauchu.

kakor Emínu na spomin, da bi še enkrat povédal. Ali mladi beg je zopet miran, kakor je bil popreje; dene roci navskriž na hrbet in gleda préd-se tako, kakor bi ne imel age Khosreva poleg sebe, niti krasne Fatime pred nogama na zemlji.

Razjasni se staremu očetu obraz, zažene kinžal od sebe, stisne mlademu begu roko, preskoči hčer in pobegne v svoj konak.

Zdaj še le se Emín pripogne k devi in zagleda vá-njo; ali le trenotek je trajalo njegovo zameknutje. Pobere Khosrevov kinžal s tal, preréze Fatimi dragoceni pas, preréze tudi njenega kaftana zlato vez, šine iz prijetnega kioska, natrga listkov, natrga cvetja, vrne se in omédlelo devo porosi z biseri na listkih in cveticah na čašicah. Deva spregleda — mladenič se razveseli, tleskne z rokama in poklekne k njej, ali deva zopet zapré oči, kajti omamila jih je bila prodka svitloba. Mladenič jej poljublja oči, a ko jih zopet odpré, stresne se: prestrašil se je tako, kakor se prestraši tat v bogomilji.

„Ne, ne,“ — šepne sam sebi, „tako Emín Džindafić ne oskruni svetega pobratimstva!“ — Še enkrat se mladenič ozré v obličje, še enkrat se mu oko zamakne v njé temni zvezdi, ki so izvédavo plavale okrog: nij mogla izumiti, kaj in kako se je godilo vse; še le čez malo časa se je začelo jasni je v glavi.

Huda, žgoča bolést je obraz kalila mladeniču, toda zadušil je svojo bolečino: skloni se k devi, objame njé telo in odnese jo.

(Dalje prih.)

Na Hrvatskem bodo menda tudi vpeljali porotnike za tiskovne zadeve. No, na dotično postavbo pač nismo radovedni.

Tirolcem je tudi začelo „dedno poklonovanje“ po glavi rojiti. Za slučaj avstrijskega razpada nasvetujejo tirolski listi združenje s Svico in krepek boj proti Prusiji.

Narodnostno gibanje na Ogerskem je začelo živahneje postajati.

Ljudsko glasovanje na Francoskem se bode vršilo 8. maja. Glasovalo se bode le o enem vprašanji, ali je ljudstvo zadovoljno z ustavnimi spremembami od leta 1860 sem. Pred glasovanjem bo vladala največa svoboda v tisku in govoru. Vlada večina je gotova; inteligencije večih mest bode stala v opoziciji in v manjšini.

Iz Irske se porača, da so našli skrivna nako-pičena orožja. Oblastnijam se jako važno zdi, da so kaj tacega zvo hale.

Na Španskem so že zopet začeli kralja iskati. Vladar Serrano je bajemaršalu Primu nasvetoval tri kandidate.

Razne stvari.

(Tominski tabor). Kakor se nam je v petek pozno po noči potelegrafični poti naznanilo iz Gorice, je tabor v Tominu dovoljen. Vabilo in program smo že drugje oglasili, pristaviti imamo le željo, da bi se ga Slovenci obilno udeležili, tako da bi tominski tabor vredno stopil v vrsto svojih prehodnikov po raznih krajih raztrgane naše domovine.

(Goska). Ljubljanski dopisnik „Tagesposte“ si je na podlagi predela „angekommene Fremde“ v ljubljanskih nemških listih izmislil neko misijo gg. dr. Pavliča, dr. Zarnika in vrednika Tomšiča v Ljubljani. Res je samo, da so bili ti 3 gospodje velikonočne praznike v Ljubljani; in toliko svobode bodete nam mladim Slovincem vendar dopuščali, da se smemo na praznike po svoje oddahniti, kjer hočemo in moremo.

(Žavškega shoda) se je preteklo nedeljo udeležilo okolo 100 rodoljubov iz raznih krajev štirskih. Govorilo in sklepalo se je o osnovanji lokalnih in centralnega volilnega odbora, o slov. programu („najzadnji program“ se je deklariral kot pustna burka), o potrebi vseslovenskega shoda v Ljubljani itd. O vsem tem zaradi pomanjkanja prostora še le prihodnjič. Posebno moramo v kratkem omenjati, da se je soglasno izreklo, da bi Slovenci ne bili zastopani pri nameravanem ministerskem posvetovanji na Dunaji, ko bi se tudi ne povabili slovenski Štirci. Za to misijo sta se nasvetovala poslanca Herman in dr. Vošnjak.

Oznanilo.

„Pavliha“ nij mogel priti 24. dan t. m. na svitlo, kakor je bilo razglašeno, ker še nij dovršena glavna podoba, katero izdeluje mojster Klič, ki ima grozno obilo posla, in poleg tega se zdaj tudi žé ni, kar je bilo razglašeno po raznih novinah. Uredništvo poleg vsega prizadevanja nij moglo odvrniti, da bi se „Pavliha“ ne bil zakásnil, če tudi so besede že davno vse postavljene in gotove za tisk. V teku tega tedna torej prvi list gotovo izide, in prihodnjič bode „Pavliha“ na svitlo hodil po dvakrat na mesec, kader bode gotov, torej ne točno 8. in 24. dan, katerih dnij se vendar misli držati, kolikor se bode mogel. Uljudno prosim, da čestiti gg. naročniki blagovolé oprostiti ta neprijetni dogodek, ter nadejem se, da jim Kličeva podoba nadomesti zamudo. Uredništvo ima torej poleg vse ležnjave očitane podpore iz vladne zalóge zadržkov in preglavic brez mere.

Na Dunaji, 23. aprila 1870.

Fr. Levstik.

Listnica vredništva.

A. v B.: Prejeli, bomo govorili, zlasti pri omenjenem gospodu pisatelju. — Dopisnikom: Vse rabljivo pride na vrsto. Za zdaj prosimo nekoliko potrpljenja. — G. — yza v Lj. Res je hotel v čit. provocirati — neumno provocirati, pa kdo bi se hotel repenčiti zaradi vsake — pijane malosti.

neproslijiv je koran. Oče, nesrečen oče sem jaz!“ — vzkrikne in jame tleči se v prsi. „Ali kaj?“ — zopet začne utješivši se govoriti: „ali morem jaz vladati osodo? — ali morem premeniti zakon?“ — Premeniti ga?“ — povpraša se in zamisli. — Da, lahko!“ — odloči se, „jaz sam izpolnim zakon!“ — Divje mu oči pod čelom jemó plesati po teh besedah, blaznjivo zaréti: „Ne zaavetito se več tvojih očij zvezdi, Arael te objemi!“ — zagrozi se, segne k prsim in kinžal mu bliskne v krčevitej pesti, ali nekova močna roka ga zadrži, da nij zamahnil. Emin-beg stopi pred-euj.

Beg je ves ta čas bil mirnodušen, le na videz je pazil na vse, kar se je godilo. Njegovo — kakor mramor blédo obličje nij pokazalo ni najmanjšega gnetja dosle. Nij se ozrl v svojega pobratima, ko so ga vezali in potlej odgnali, ne ozrl v Fatimo. Zdaj še le je stopil se svojega mesta in aga Khosreva zgrabil za roko.

„Nikar, aga!“ — posvari ga, „tvoja hči nij več tvoja vlast; moja je. Nij še minola ura, kar si mi jo dal, priče imam, da je res; ali imaš tako kratek spomin, starče?“ — mirno omeni in povpraša, ni žilica mu nij zaigrala na obrazi.

Khosrev divje pogleda vá-nj, ali naglo ga mine strast, oko mu ostekli. „A kaj bodeš z njo?“ — povpraša zmóčen.

„Odnesem jo v svoj konak, da mi bode kaduna,“ — odgovori Emín in spusti Khosrevovo roko.

Khosrev nategne vrat, z dlanjo segne za uho in stegne se bliže k Emínu, kakor da nij dobro slišal in

Častitim prebivalcem
mariborskim in drugih mest, posebno pa kupčevalcem in obrtnikom s tem uljudno pod garancijo in diskrecijo priporočamo, da jim bomo oskrbovali njih dotične

inzerate
v vse domače in tuje časnike.

Načelo: Pošteno in po ceni postreči!

Haasenstein & Vogler
na Dunaji, Neuer Markt 11.

Hamburg, Neuer Wall 50. Leipzig, Markt 17, Königshaus. Frankfurt a.M., Grosse Galusstrasse 1. Berlin, Leipzigerstrasse 46. Breslau, Ring 51. Basel, Steinenberg 29. Zürich, Marktgasse 11. St. Gallen, Obere Grabenstrasse 12. Genf, Place au Molard 2. Stuttgart, Kronprinzenstrasse 1 B. Köln a.R., Lobstrasse 32.

Vsem svojim znancem in prijateljem naznanjam, da sem zapustil Slovensko Bistrico in se preselil v

Šmarje pri Jelšah.

Dr. J. Vošnjak.

Fant iz dobre hiše s potrebnimi šolskimi znanostimi se kot praktikant sprejme v dobroglasno, največjo

juvelirsko, zlatarsko in srebrninarsko kupčijo

Avgusta Thiel-a

v gosposkih ulicah, Pajerjeva hiša v Mariboru.

Dečki, ki so zmožni slovenskega jezika, imajo prednost. (1)

Ponudba za službo.

Podpisani si je v raznih običajih svojega življenja mnogostranskih praktičnih vednosti v pisarniških zadevah pridobil in želi odpovedovaje se poslu občinskega tajništva v Cerknici kmalo novo delovanje nastopiti in pristavlja, da je zadnje dve leti v slovenščini posloval.

Ponudbe pričakuje

udani

Anton Kunšič, občinski tajnik.

V Cerknici, 27. aprila 1870.

Jugoslovanje!

Vzajemno zavarovalna praška banka

„SLAVIJA“

prvi vseslovanski zavod in prvi korak k uresničenju slovanske vzajemnosti zavaruje na

Štírskem, Krajskem, Koroškem in Primorskem

po naslednjih oddelkih in sicer:

I. odd. življenje na vse načine

II. na smrt

III. ustanovlja podedovanjska društva.

Sedaj je razprostrla svoje delovanje s

IV. oddelkom, to je s zavarovanjem proti požarom.

Slavija je edini zavod, kateri svojim družabnikom po pravih odd. IV §. 5 zagotavlja naslednje zdatne dobičke:

„Pripomočki za napravo gasilnih priprav, za razdeljenje gasilne priprave in društva, za popravilo poslopij znesajo vsako leto gld. 1000 a. v., ki jih dobijo tiste občine, od katerih je pri banki „Slaviji“ najmanj 10 hiš z najmanjšim zneskom gld. 5000 zavarovanih.“ Razdeljenje zgorej omenjenih pripomočkov se vrši po srečkanji, tako namreč, da se vse občine z omenjeno istino namreč gld. 5000 zapišejo na listike in vržejo v žarico, iz katere se jih toliko vzdigne, kolikor je zneskov za pripomočke.

Zavaruje se proti požarom na podlagi natančno cenjene vrednosti; v ta namen se volijo zaupni možje namreč: stavitelji, tesarski ali tudi zidaraki mojstri, in pa občinski predstojniki.

Sključevši se na pravila, katera se brezplačno dobijo pri banki, je še opomniti, da „Slavija“ ni družba na akcijo, ampak vzajemna, ktera ves dobiček razdeli zavarovancem. Službe odbornikov in oskrbnštva so le častne, brez deleža dohodkov. Vsak zavarovanec kot ud sme voliti in predlagati tehtne nasvete.

Iz tega se jasno razvidi, da se „Slavija“ kot vzajemna banka trudi le za občni blagor, kar tudi pričuje vsestransko priznanje po vseh slovanskih deželah.

Slovenci!

Nujni čas je, da se iztrgamo ptujim rokam, da sami skrbimo s svojim materijalnim imetjem.

V ta namen je prevzela banka „Slavija“ veljavno nalogo, združevati vse rode slovanske v denarstvenem obziru, in tako pospeševati materijalne silo slovanske.

Ker je bila/osnova take banke pri nas živa potreba, nahaja v vseh slovanskih pokrajinah na jugu in severu najzdatnijo podporo.

Slovenci, nadejamo se, da bote tudi vi dostojno zastopani v kolu družabnikov banke Slavije.

„Svoji k svojim in vsi za pravico!“

„Živela slovanska vzajemnost!“

„Živela Slovenija!“

J. U. dr. Jože Frič, dr. F. L. Chleborad
častni vodja. generalni vodja.

Adolf Nocar,
častni vodja.

J. M. Šary, Karol Židlický,
predsednik. podpredsednik.

Okrajni in potujoči zastopniki s potrebnim pologom se iščejo pri glavnem zastopu za slovenske dežele v Ljubljani špitalske ulice, hiš. št. 269.

(2) Jan. Lad. Černý,
1. tajnik.

Čudeži novejšega časa

so izvrstno regulirane ure, ki se s poroštenim pismom za sledečo preizkuso ceno prodajajo, samo da bi se dosegel veči konsum. Torej naj bi nihče ne zgrešil dobre prilike in naj se vsakdo preskrbi s tem za vsako hišo potrebnim in koristnim predmetom.

Za vsako uro se daje garancija.

1 prav čedna ura s lepo okinčanim bronsastim ščitom in posteklenjenim kazalom	fl. 1.40
1 ravno taka s lepo posteklenjenim porcelanastim ščitom	1.80
1 iste vrste s bilom	2.80
Z budilnikom (ropotcem) za 20 kr. dražja.	
1 ura, velika oblika, prav lepo izdelana s porcelanastim ščitom	fl. 2.80 do 3.20
1 ravno taka, najlepše okinčana, krasno dekorirana, s bilom	fl. 3.90 do 4.50
1 ura s najlepše malanim prednjim delom in prav poslačenim okvirom ali lepo rezanim švicarskim podobarskim delom, vse s bilom	fl. 5, 6, 7, 8.—
Salonske ure iz bronsa s steklenim pokri valom in stajalom, prav lepe, vsaka	fl. 2 do fl. 2.60
1 ura srednje velikosti	fl. 3.20
1 ura velika	fl. 4.50
1 najbolje izdelana angleška popotna ura s bilom, ki gotovo o pravem času sbudi, velja s vti kom vred	fl. 6.—
Dobro regulirane švicarske žepne ure s dveletno garancijo, prav čedna oblika s lepo novozlato veriščico	fl. 4.80
Vsakovrstne ure, tudi take ki tū niso omenjene, prodajajo se ceneje nego kje drugje.	
Dobro regulirana selalska ura s komposom, v žepni obliki, po kateri se more vrediti vsaka mehanična ura, velja samo 25 kr. Dobiva se edino v novem velikem	
kraso-bazarji A. Friedmanna na Dunaji.	
Praterstrasse Nr. 26.	(11)

Igrače in društvene igre.

Skrbljeno je za vsako dete, mlado in staro, bogato in revno. V Beči ni druge kupčije, kjer bi bil tako razen izbor in bi se tako ceno prodajalo. Razne zanimive znanostne igre za šolarje, in ogromna izbirtka novih zanimivih družabnih iger za otroke vseh starosti i. t. d.

Nekoliko teh iger:

Krasno oblečene punčike, po kr.: 30, 50, 80, gl.: 1, 2, 3, 4.	Najnovejša knjige s slikami, za deklice, z ali brez teksta, po 10, 15, 25, 45, 65, 80 kr., 1 gl.	Čedna knjižica za zaznamovanje in pletenje s 80 novimi obrasci, po 5 kr.	Jako zanimive in kratkočasne za vsako starost so čisto novo sestavljene čarobne kasete. To so čedne kasete vse s natančnim podukom, tako da vsakdo lahko copra s la prof. Bosco, 1 kaseto po pripravah po gl.: 1.40, 1.80, 2.80, 2.80, 3.50.
Neoblečene punčike, po kr.: 10, 20, 30, 40, 50, 80, gl.: 1, 2.	Brez poduka se otroci učé brati po novih omaricah za branje s slikami, 1 o. 1 gl. — Igraje se otroci učé raznih del na rokah po novih delavskih šolah, ena taka 80 kr., gl.: 1.20, 2, 3.	Razne igrače v škatljice izdelane v stoterni izbirtki, za deklice in dečke, po kr.: 10, 20, 40, 60, gl.: 1—2.	Zemlja in njeni prebivalci, za umne otroke jako priporočljivo; to je etui s globom pravilno delanim in vsi svetovni prebivalci v svojih narodnih nošnjah, pod vsakim šjezično ime, velja samo 35 kr.
Mehanične tekajoče punčike z glasom in gibljivo glavo, rokami in nogami, po kr.: 70, 90, gl.: 1.20.	Globusi po 50, 80 kr., 1, 1.50, 2 gl.	Zanimajo in kratkočasijo novi salonski umetni ognji, brez slabega duha, raznovrstni, po kr.: 3, 5, 8, 10, 15.	Živali s kožo preoblečene, prav trajljive, po kr.: 35, 50, 80, gl.: 1, 1.30, 1.50, 2.
Loterije in tombole po 20, 30, 50, 80 kr.	Laterna magika, imenovana čarobna svetilnica, prijetna zabava za mlado in staro, s 2 podobami, po kr.: 65, 85, gl.: 1.50, 2, 3, 4, 5.	Ognjišča, kuhinje, hlevi, prodajalnice, sobe, saloni, vse z ali brez oprave.	Rasne živali z naravnim glasom po kr.: 50, 80, gl.: 1, 1.80, 1.50, 2, 2.50.
Domino, po 20, 30, 50, 80 kr.	I majhen steklen instrument, imenovan čudežni ptič, s katerim se more posnemati petje vsacega ptiča, fa jako zanimiva stvar velja le 25 kr.	Otročja gledišča po 35, 60 kr., 1.20 gl.; hranilnice po 10, 20, 30 kr.; metamorfosne igre po 20, 40, 60, 80 kr.; roulette-igre po kr.: 35, 50, 80, 1 gl.; tekoče miši po 50 kr.; tekoče železnice po 2, 2.80 gl.; otročje ure, fine s bilom po 35 kr., drugačne po 10, 15, 20, 30, 40.	Kositarjeve prav trajljivo delane kočije, cabrioleta, fiacres, comfortable in drugi večji in manjši vozovi, vsi s konji, po kr.: 30, 50, gl.: 1, 1.50.
Šah, fino, s figurami, gl.: 1.30, 1.50, 2.	Kovčeg angleška orodja, napolnjen z vsakojakim hišnim orodjem, po gl.: 1, 1.50, 2, 2.50, 3, 4, za otroke po kr.: 25, 35, 60, 80, gl. 1.	Pistoleti, karabinje, puške s pokom, po kr.: 20, 40, 80, gl.: 1, 1.30, 1.50.	Dunajska konjska železnica, železnice in barke po kr.: 50, 80, gl.: 1, 1.50.
Kegljji, po 10, 20, 40, 60, 80 kr.	Izvrstne Fröbelnove igre za samodelovanje, največja izbirtka za deklice in dečke vsake starosti, 1 igra po 80 kr., 1.50, 2, 2.50, 3, 3.50 gl.	Kositarjeve sablje po 20, 30, 40, jeklene po 90 kr., 1.30 gl.	Fotograf, zabavljiva igra, s katero je res mogoče fotografije delati, s podukom, po 30, 40 kr.
Nagajive igre, po 20, 30, 40, 60, 80, kr., 1 gl.	Tiskarnice, popolne, z abecedami in potrebnimi, za odrasle otroke 80 kr., gl.: 1.20, 1.80, 2.50, 3, 4—5.	Raznovrstne magnetične igrače, ki v vodi plavajo za magnetom, 1 škatljica po kr.: 10, 20, 30, 50, 80, gl. 1.	Amerikanska vojaška igra, ali 3 konje združeni v enega. To je amerikalna svobodna zastava, ki je ob enem trompeta in pokajoča pistolja. Prav čedno po 80 kr.
Gradbene omarice, po 20, 40, 60, 80 kr., 1, 1.50, 3 gl.		Porcelanast servis za kavo, čaj, jedila po velikosti, kr.: 60, 80, gl.: 1.50, 2, 2.50.	
Kubus-igre, po 30, 60, 70, 90 kr., 1.20, 2 gl.			
Risarski aparati, kr.: 30, 60, 90.			
Kasete za delo, kr.: 60, 80, gl.: 1, 1.50, 2			
Piano, po 1.50, 2, 3, 4.			
Pozavne, trompete, bobni, vijoline, gitare, melodiji, dude, harmonike, cimbele in drugi instrumenti jako cenó.			
Igrače za nespametne otroke iz lesa in kavčuka, po 15, 20, 30, 50 kr.			
Razne živali na mehcu, po 5, 10, 20 kr. — 1 gl.			
Živali čisto naravno delane, 50 kr., 1—2 gl.			
Druge igre, 1000črne izbirtke, 10 kr. — 4 gl.			
Družabne igre po 30, 50 kr., 2 gl.			

Mnogo drugih iger, ki jih ni moč imenovati, dobivajo se po tej ceni edino v podpisani zalogi. Zapisniki cene, ki so vsi jako zanimivi, razpošiljajo se gratis.

Krasobazar, A. Friedmann na Dunaji Praterstrasse Nr. 26.